

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W dniu 5 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Kryńska Mozolewska

Protokolant: Mateusz Staniszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa: M. S. (1)

przeciwko: M. Ł.

o wynagrodzenie, sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

1. nakazuje pozwanej M. Ł., aby sprostowała świadectwo pracy powódki M. S. (1) z dnia 7 stycznia 2008 r w ten sposób, iż w punkcie pierwszym zapis: „od 22.03.2004 r do 31.12.2007 r w wymiarze 1/2 etatu” zmieniła na zapis „od 19 maja 2003 roku do 31 grudnia 2007 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku barmanki” oraz w pkt. 2 lit a zapis „wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni” na zapis „w okresie zatrudnienia nie korzystała z urlopu wypoczynkowego”;

2. zasądza od pozwanej M. Ł. na rzecz powódki M. S. (1):

- kwotę 431,20 (czteryście trzydzieści jeden 20/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2008 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2004 r;

- kwotę 525,20 (pięćset dwadzieścia pięć 20/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2008 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2005 r;

- kwotę 1.112,80 (jeden tysiąc sto dwanaście 80/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2008 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2006 r;

- kwotę 1.158,82 (jeden tysiąc pięćdziesiąt osiem 82/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2008 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2007 r;

3. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

4. wyrokowi w punkcie drugim nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki tj; do kwoty 936,00 (dziewięćset trzydzieści sześć 00/100) złotych;

5. nie obciąża stron kosztami procesu- wydatkami w sprawie;

6. zasądza od powódki M. S. (1) na rzecz pozwanej M. Ł. kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

M. S. (1) w pozwie z dnia 11 lutego 2008 roku żądała od pozwanej M. B. (po zmianie nazwiska B. Ł.) zasądzenia:

- a) kwoty 20 115,60 zł tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami obliczonymi zgodnie z pozwem (k. 1 – 3);
- b) kwoty 431,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2005 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za 22 dni urlopu wypoczynkowego za 2004 rok;
- c) kwoty 525,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2006 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2005 rok;
- d) kwoty 566,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2007 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2006 rok;
- e) kwoty 579,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2008 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2007 rok;
- f) kwoty 187,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2008 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za 7 dni urlopu wypoczynkowego za trzy miesiące w 2008 roku;
- g) kwoty 1 689,00 zł od dnia 2 stycznia 2008 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę (za okres trzech miesięcy wypowiedzenia I, II, III 2008 roku).
- h) ustalenia, że w okresie zatrudnienia u pozwanej powódka nie korzystała z urlopu wypoczynkowego w wymiarze 22 dni za 2004 rok, 26 dni za 2005 r, 26 dni za 2006 r, 26 dni za 2007 r, 7 dni za 2008 r;
- i) orzeczenie o sprostowaniu świadectwa pracy z dnia 7 stycznia 2008 r na rzecz powódki.

Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu powódka podnosiła, iż przez cały okres zatrudnienia tj. od 22 marca 2004 roku do dnia 31 marca 2008 roku pozwana nie wypłaca jej wynagrodzenia, w wysokości ustawowego minimum, w wymiarze 1/2 etatu tj. na łączną kwotę 20 115,60 zł. Powódka pracowała w godzinach nadliczbowych, gdyż często jej czas pracy wynosił 10 – 12 godzin. Ponadto wskazywała, iż rozwiązanie umowy o pracę datowane na dzień 30 listopada 2007 roku otrzymała dopiero w dniu 17 grudnia 2007 roku, zatem okres wypowiedzenia w tym przypadku wynosił 3 miesiące i za ten właśnie okres powódka domaga się zapłaty. Odnośnie ekwiwalentu za urlop powódka wskazywała, iż posiada staż pracy łącznie ponad 10 lat, dlatego też przysługuje jej prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni (powództwo k. 1 – 6).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana twierdziła, iż roszczenia powódki o wynagrodzenie są bezzasadne gdyż opierają się jedynie na fałszywych podpisach na liście płac, co nie oznacza braku dochodu. Pozwana wskazała również, że brak podania o urlop nie oznacza nie przebywania na urlopie. Pozwana podnosiła, iż powódka wypłacała wynagrodzenie sama sobie z bieżących obrotów (...), o dniach wolnych również decydowała sama (k. 23 – 27).

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2011 roku, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt P 113/08, ustalił, iż powódka w okresie od 19 maja 2003 roku do 31 grudnia 2007 roku była zatrudniona u pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku barmanki:

- w okresie od 19.05.2003 r do 31.12.2004 r za wynagrodzeniem w wysokości 824,00 złotych;

- od 01.01.2005 r do dnia 31.12.2005 r za wynagrodzeniem w wysokości 849,00 złotych;

- od 01.01.2006 r do 31.12.2006 r za wynagrodzeniem w wysokości 899 złotych;

- od 01.01.2007 r do 31.12.2007 r za wynagrodzeniem w wysokości 936 złotych;

(k. 254 – 255 sygn. akt VI P 113/08).

Postanowieniem z dnia 25 września 2012 r w sprawie prowadzonej pod sygnaturą VI P 78/09 o sprostowanie świadectwa pracy sąd zarządził połączenie niniejszej sprawy ze sprawą o sygn. VI P 844/08 (k. 72- sygn. sprawy VI P 78/09)

Ostatecznie powódka zmodyfikowała powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz (k.64)

1. kwoty 23.968,35 zł tytułem wynagrodzenia ze stosunku pracy za okres od 1 stycznia 2004 roku do 31 grudnia 2007 roku wraz z ustawowymi odsetkami obliczonymi od kwot wskazanych w piśmie z dnia 20 marca 2013 roku (k. 191 – 193); w piśmie procesowym z dnia 20.03.2013 powódka ograniczyła żądanie wnosząc o zasądzenie kwoty 24.041,93 złote.

2. kwoty 431,20 zł od dnia 1 kwietnia 2005 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu ze stosunku pracy (1/2 etatu) za 22 dni urlopu wypoczynkowego za 2004 rok;

3. kwoty 525,20 zł od dnia 1 kwietnia 2006 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu ze stosunku pracy (1/2 etatu) za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2005 rok;

4. kwoty 1 112,80 zł od dnia 1 kwietnia 2007 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu ze stosunku pracy za cały etat za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2006 rok;

5. kwoty 1 158,82 zł od dnia 11 stycznia 2008 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu ze stosunku pracy za cały etat za 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2007 rok;

6. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 3 600,00 zł podwyższonej o stawkę podatku VAT (23%);

w pozostałej części pozew dotyczący wynagrodzenia z tytułu stosunku pracy wniesiony w dniu 09.02.2008 r powódka cofnęła.

oraz o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 7 stycznia 2008 roku w punkcie:

1. pierwszym poprzez zmianę błędnego zapisu „w okresie od 22.03.2004 r. do 31.12.2007r. w wymiarze 1/2 etatu” na zapis „od 19.05.2003r. do 31.12.2007r. w pełnym wymiarze czasu pracy”;

2. czwartym poprzez zapis, iż w okresie zatrudnienia powódka nie korzystała z urlopu wypoczynkowego i w związku z tym przysługuje jej ekwiwalent za urlop 22 dni za 2004r., 26 dni za 2005r., 26 dni za 2006r., 26 dni za 2007r.

W uzasadnieniu powódka wskazywała, iż jej żądania wynikają z wyroku z dnia 19 kwietnia 2011 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie. Ponadto podnosiła, iż w aktach niniejszej sprawy, jak i sprawy VI P 113/08 brak jest dokumentów potwierdzających wypłatę powódce wynagrodzenie (k. 147 – 148, 191 – 195).

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2013 roku pozwana uznała powództwo w zakresie żądania zmiany świadectwa pracy w punkcie pierwszym poprzez zmianę błędnego zapisu „w okresie od 22.03.2004 r. do 31.12.2007r. w wymiarze 1/2 etatu” na zapis „od 19.05.2003r. do 31.12.2007r. w pełnym wymiarze czasu pracy” (k. 151 – 152).

W piśmie procesowym z dnia 12 marca 2013 roku pozwana zgłosiła zarzut potrącenia kwoty 8.439,00 złotych z tytułu bezpodstawnego pobrania przez powódkę w dniu 30 listopada od firmy (...) należności za czynsz od automatów do gry wstawionych do lokalu pozwanej. Ponadto pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia powódki za okres od 15 maja 2003 r do 31 stycznia 2005 r z uwagi na wniesienie powództwa w dniu 11 lutego 2008 r.

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2013 r powódka podniosła, że roszczenia pozwanej przedawniają się z upływem jednego roku licząc od dnia 1 stycznia 2008 r. powódka twierdziła, iż wierzytelność pozwanej wobec powódki jest nieistniejąca, sporna, przedawniona oraz nieudowodniona (k.194).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka M. S. (1) w okresie od 19 maja 2003 roku do 31 grudnia 2007 roku była zatrudniona u pozwanej M. Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku barmanki:

- w okresie od 19.05.2003 r do 31.12.2004 r za wynagrodzeniem w wysokości 824,00 złotych;

- od 01.01.2005 r do dnia 31.12.2005 r za wynagrodzeniem w wysokości 849,00 złotych;

- od 01.01.2006 r do 31.12.2006 r za wynagrodzeniem w wysokości 899 złotych;

- od 01.01.2007 r do 31.12.2007 r za wynagrodzeniem w wysokości 936 złotych;

bezsporne, a nadto wyrok z dnia 11 kwietnia 2011 roku, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie w sprawie o sygn. akt P 113/08,

Pismem z dnia 22 stycznia 2008 r powódka wystąpiła do pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy oraz wypłatę zaległego wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres zatrudnienia.

Powódce przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni roboczych, z którego w trakcie zatrudnienia u pozwanej nie korzystała.

Powódka i pozwana ustaliły nieformalnie między sobą, że wynagrodzenie powódki wynosić będzie 50 złotych dziennie i taką też kwotę w rzeczywistości powódka wypłacała sobie z kasy. Resztę utargu pozostawiała do dyspozycji pozwanej, co odnotowywała w zwykłym zeszycie. Powódka nigdy nie miała pretensji do pozwanej, że nie wypłaca jej wynagrodzenia, a ich wstępne ustalenia były tego rodzaju, iż powódka miała prowadzić restaurację (...) w imieniu pozwanej, faktycznie jednak świadczyła pracę, jako pracownik w pełnym wymiarze czasu pracy w miejscu i czasie oznaczonym przez pozwaną oraz pod nadzorem pozwanej.

Składki emerytalno-rentowe do ZUS oraz podatek dochodowy do Urzędu Skarbowego odprowadzane były od 1/2 wynagrodzenia za zgodą i wiedzą powódki i pozwanej.

dowód: zeznania świadka M. A. k. 152. zeznanie podatkowe powódki za rok 2007 k. 183, fragment zeszytu z k. 53, zeznanie roczne powódki za 2004 r k.104-106, zeznanie roczne za 2005 r k. 107-107, zeznanie roczne 2006 r k. 109-110, – akta o sygn. VI P 113/08, opinia biegłej B. W. k.432-455; zeznanie roczne powódki za 2007 r k. 470-471, zeznania pozwanej k. 479 verte-481

Pozwana nie prowadziła dokumentacji pracowniczej w tym ewidencji czasu pracy, list obecności, list płac, nie ewidencjonowała urlopów wypoczynkowych powódki.

dowód: pismo PIP z dnia 19.08.2008 r k. 73;

W dniu 7 stycznia 2008 r pozwana wydała powódce świadectwo pracy, w którym wskazała, iż powódka zatrudniona była u niej w okresie od 22.03.2004 r do 31.12.2007 r w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku barmanki. Wskazała również,

iż powódka w okresie zatrudnienia wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni. Pismem z dnia 22 stycznia 2008 r powódka wystąpiła z wnioskiem do pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy.

dowód: świadectwo pracy karta nr 8; pismo powódki k.11-14, wyrok w sprawie o sygn. VI P 113/08;

Z zeznań świadka M. A. wynika, że powódka brała codziennie z kasy 50 złotych i w tym zakresie sąd dał wiarę świadkowi, albowiem jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozwanej, również powódka słuchana informacyjnie wyjaśniła, że miała być zatrudniona za stawką dzienną 50 złotych. Świadek widziała, jak powódka rozliczała się z pozwaną na kartkach, na których była napisana kwota 50 lub jej wielokrotność. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, że powódka korzystała z urlopów wypoczynkowych, albowiem nie znajduje to potwierdzenia w materiale dowodowym, świadek nie była w stanie wskazać, kiedy powódka korzystała z urlopu i w jakim wymiarze. Brak wniosków urlopowych nie pozwala w sposób pozytywny zweryfikować zeznań tego świadka oraz pozwanej.

Zeznania świadka M. N. nic nie wniosły do prawy.

Również zeznania świadka J. S. nic nie wniosły do sprawy, świadek nie pracowała u pozwanej w tym samym okresie, co powódka.

Także zeznania świadka R. S. nic nie wniosły do niniejszej sprawy. Z zeznań tego świadka zdaniem sądu nie wynika, iż pozwana miała wobec powódki wierzytelność w wysokości 8.439 złotych.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia sporną w niniejszej sprawie było czy pozwana wypłacała powódce wynagrodzenie za pracę oraz czy powódka korzystała z urlopów wypoczynkowych, jeśli tak to, kiedy oraz w jakim wymiarze.

Pozwana uznała powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy z dnia 7 stycznia 2008 r – poza zapisem dotyczącym wymiaru urlopu wypoczynkowego powódki.

Zgodnie z art. 97 kodeksu pracy, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Bezsporne jest, iż powódka wystąpiła do pozwanej z takim wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, a po jego nieuwzględnieniu w dniu 11 lutego 2008 r wystąpiła do sądu z pozwem. Mając na uwadze treść art. 365 kpc i 366 kpc sąd sprostował powódce świadectwo pracy, co do okresu i wymiaru zatrudnienia w zakresie, w jakim jest związany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 19 kwietnia 2011 r w sprawie o sygn. VI P, 113/08. Jeśli chodzi o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wykorzystanego urlopu wypoczynkowego sąd sprostował świadectwo pracy w zakresie żądanym przez powódkę z przyczyn i powodów wskazanych niżej.

Sporną w sprawie była również okoliczność, czy pozwana wypłacała powódce wynagrodzenie zasadnicze za świadczoną pracę.

Na pracodawcy ciąży obowiązek terminowego i prawidłowego wypłacania pracownikowi wynagrodzenia. Odpłatność pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy jest podstawową zasadą prawa pracy (art. 13 k.p.), od której nie ma żadnych wyjątków.

Wynagrodzenie stanowi ekwiwalent za świadczoną przez pracownika pracę i powinno ono odpowiadać nie tylko rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom pracownika, ale również uwzględniać ilość i jakość świadczonej pracy (art. 78 § 1 kp i art. 80 kp).

Zaniechanie prowadzenia ewidencji czasu pracy pracownika przez pracodawcę nie oznacza, że każdorazowo i bezkrytycznie sąd pracy powinien przyjmować za miarodajną wersję czasu pracy przedstawianą przez pracownika. To czy stanowi to odzwierciedlenie (fotografię) rzeczywistego czasu pracownika podlega w razie sporu ocenie w postępowaniu dowodowym. W szczególności nie jest uprawnione odwrócenie ciężaru dowodu (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) i twierdzenie, że w takiej sytuacji (braku formalnej ewidencji czasu pracy) wiarygodna jest wersja podawana przez pracownika, chyba, że pracodawca wykaże, iż pracownik nie pracował w takim rozmiarze, w jakim twierdzi - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r.- II PK 369/09.

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia czy powódce należy się wynagrodzenie i w jakiej wysokości. Z tego tytułu powódka zażądała kwoty w wysokości 20 115,60 złotych.

W ustaleniu powyższych kwestii Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka M. A. oraz strony pozwanej oraz opinii biegłej z dnia 7 stycznia 2014 roku przy złożeniu, że powódka w okresie od 22 marca 2004 r do 31 grudnia 2007 r świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy i otrzymywała tzw. wynagrodzenie dniówkowe w wysokości 50 złotych. Sąd dał wiarę opinii biegłej albowiem została sporządzona przez osobę mającą doświadczenie i dysponującą odpowiednią wiedzą za zakresu rachunkowości.

Powódka twierdziła, iż przez cały okres zatrudnienia nie otrzymywała od pozwanej wynagrodzenia, co pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami, które powódka składała słuchana informacyjnie, zeznaniami pozwanej, świadka M. A. jak i z zasadami doświadczenia życiowego. Z uwagi na to, że powódka nie stawiała się na rozprawie, na której dopuszczono dowód z przesłuchania stron sąd dał w całości wiarę pozwanej, iż powódka codziennie otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 50 złotych. Powódka była osobą samotną, jedynym dochodem powódki było wynagrodzenie z pracy u pozwanej. Z logicznego punktu widzenia oczywistym jest, że w tej sytuacji, powódka musiała otrzymywać wynagrodzenie by się utrzymać. Konsekwencją stanowiska reprezentowanego przez powódkę byłoby świadczenie przez nią pracy bez żadnego dochodu przez okres czterech lat, co pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Strony na zasadzie nieformalnej umowy, która w konsekwencji okazała się umową o pracę prowadziły restaurację (...). Zarówno powódka jak i pozwana miały pełną świadomość, iż rozliczając się w sposób nierzetelny narażają się na ewentualne konsekwencje z tytułu niezapłaconych obciążeń pracowniczych, bowiem jak wynika, ze złożonych do akt zeznań podatki do Urzędu Skarbowego opłacane były faktycznie przez powódkę za 1/2 etatu, pomimo pozostawania przez nią w zatrudnieniu na cały etat. Powódka i pozwana taki stan rzeczy tolerowały przez kilka lat do momentu, gdy na skutek nieporozumień na tle finansowym obie pokłóciły się, czego konsekwencją był pozew złożony przez powódkę. Mając na uwadze powyższe sąd oddalił powództwo w zakresie żądanego wynagrodzenia.

Jeśli chodzi o urlop wypoczynkowy to powinien on być wykorzystany w naturze i obejmować pełne dni pracy, chyba, że przepis szczególnie stanowi inaczej (art. 154² § 4). W naturze powinien zostać wykorzystany nie tylko urlop bieżący, lecz także urlop zaległy (wyrok SN z dnia 24 stycznia 1974 r., III PRN 41/73, PiZS 1975, nr 4, poz. 75). Jedynie w razie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę prawo do urlopu wypoczynkowego przekształca się w prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, który jest traktowany, jako surogat prawa do urlopu (wyrok SN z dnia 10 października 1980 r., I PRN 100/80

Art. 152. § 1. k.p stanowi, że pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej "urlopem". Wymiar urlopu wypoczynkowego wynosi:

- 1)20 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat,
- 2)26 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony, co najmniej 10 lat.

Zgodnie z art. 161 KP, pracodawca obowiązany jest udzielić pracownikowi urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał do niego prawo. Wyjątkowo, stosownie do art. 168 KP, urlopu niewykorzystanego w danym roku kalendarzowym zgodnie z planem urlopów należy udzielić pracownikowi najpóźniej do końca

pierwszego kwartału następnego roku kalendarzowego. Według art. 291 § 1 KP roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, co dotyczy również roszczenia o udzielenie urlopu wypoczynkowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 1977 r., I PRN 37/77, niepublikowany). Przepisy art. 161 i 168 KP nakazują przyjąć, że rozpoczęcie biegu trzyletniego (art. 291 § 1 KP) terminu przedawnienia roszczenia o udzielenie urlopu wypoczynkowego następuje bądź z końcem roku kalendarzowego, za który urlop przysługuje (art. 161 KP), bądź najpóźniej z końcem pierwszego kwartału roku następnego, jeżeli urlop został przesunięty na ten rok z przyczyn leżących po stronie pracownika lub pracodawcy (art. 168 KP).

Pozwana nie udowodniła, kiedy konkretnie i w jakim wymiarze udzieliła powódce urlopu wypoczynkowego (art. 6 k.c.) zatem sąd przyjął, iż powódka nie korzystała z urlopów wypoczynkowych.

Pozwana nie kwestionowała również rachunkowego wyliczenia przez powódkę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Zatem sąd mając na względzie art. 230 kpc zasądził na rzecz powódki ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za lata 2004 r – 2007 r w punkcie drugim wyroku. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 300 kp w związku z 481 kc.

Sąd meriti przyjął, że upływ terminu przedawnienia w odniesieniu do niewykorzystanej części urlopu wypoczynkowego powódki za 2004 r. nastąpił z dniem 1 kwietnia 2008 r., to jest po upływie trzech lat licząc od pierwszego dnia drugiego kwartału 2005 r. Do 1 kwietnia 2008 r. powódka mogła dochodzić na drodze sądowej swojego roszczenia o udzielenie jej zaległego urlopu za 2004 i następnego r., jako wymagalnego, co uczyniła, i nie doprowadziło to wbrew stanowisku pozwanej do przedawnienia jej roszczenia. Pozew w rozpoznawanej sprawie powódka wniosła 11 lutego 2008 r, a więc przed 1 kwietnia 2008 r. a zatem w lutym 2008 r. roszczenie o urlop za 2004 r. nie było jeszcze przedawnione -

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2001 r. I PKN 367/00 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stało się wymagalne (art. 291 § 1 KP), przy czym rozpoczęcie biegu tego terminu następuje bądź z końcem roku kalendarzowego, za który urlop przysługuje (art. 161 KP), bądź najpóźniej z końcem pierwszego kwartału roku następnego, jeżeli urlop został przesunięty na ten rok z przyczyn leżących po stronie pracownika lub pracodawcy (art. 168 KP).

W piśmie procesowym z dnia 12 marca 2013 roku pozwana zgłosiła zarzut potrącenia kwoty 8.439,00 złotych z tytułu bezpodstawnego pobrania przez powódkę w dniu 30 listopada od firmy (...) należności za czynsz od automatów do gry wstawionych do lokalu pozwanej. Ponadto pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia powódki za okres od 15 maja 2003 r do 31 stycznia 2005 r z uwagi na wniesienie powództwa w dniu 11 lutego 2008 r.

W ocenie sądu strona pozwana zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6kc) nie udowodniła, że powódka miała nierozliczoną w stosunku do pozwanej wierzytelność w wysokości 8.439 złotych. W związku z tym zarzut potrącenia nie mógł zostać uwzględniony.

Zgodnie z art. 477² § 1 kpc sąd w punkcie czwartym wyroku nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki 936,00 złotych.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach w punkcie szóstym wyroku znalazło oparcie w art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) oraz art. 100 k.p.c. – w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone (powódka przegrała powództwo w zakresie żadanego wynagrodzenia za pracę tj; kwoty 23.968,35 złotych. Stawki minimalne zgodnie z § 6 pkt 5 w związku z § 11 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców porwanych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz.1349 ze zm.) wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 do 50.000 złotych – 2.400 złotych x 75 % co daje kwotę 1.800 złotych).

Pozostałe koszty – wydatki w sprawie sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa na podstawie art 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U z 2010 r nr 90, poz.594) w związku z art 102 k.pc.